

siddelse af et Eksemplar, som ligger tilbage i Ministeriet, i Virkeligheden aldeles ikke staar til den højtærede Ministers Disposition. Og hvis han ved sin Antydning her fra denne Plads vil tilkendegive, at dette Forslag er i Kontakt med det Forslag, som han har stillet, hvis en saadan Paastand ligger implicite i hans Udtalelser, vil jeg sige, at saa er den fuldkommen og ganske urigtig.

Jeg vil ikke blande mig i den Opgørelse, som aabenbart skal finde Sted mellem det ærede Medlem Hr. J. P. Nielsen og det ærede Medlem Hr. Rode. Det ærede Medlem Hr. Rode maa naturligvis være forberedt paa, at hans klare og rigtige Bedømmelse af de højst forskellige Forhold da og nu — Forhold nu, som aldeles ikke betinger en Opræden, som man kunde udvise da — vilde man fra socialdemokratisk Side tage helt raat paa, og den vilde man ved første givne Lejlighed forekaste ham, naar man fandt det fremmende for socialdemokratiske Interesser. Det skal jeg aldeles ikke blande mig i. Men jeg vil gentage, hvad jeg sagde forleden, at Fremgangsmaaden, som man her agter at slaa ind paa, vil føre til, at man skyder paa Kapitalen, men man rammer de smaa næringsdrivende, thi det er dem, der lever under de smaa Forhold, der kræver en i Forhold til deres Omsætning betydelig Kredit, som paa Grund af den ringe Omsætning faar mange Varepartier ødelagt derigennem, at de overgemmes og bliver fordærvede, det er dem, der maa tage de store Priser, selv om de i mange Tilfælde maa nøjes med forholdsvis ringe Avance. Derfor vil saadanne prisregulerende Bestemmelser, som det er den højtærede Statsministers Hensigt at indføre, og saadanne Maksimalavancer, som han tilstræber, ramme de smaa, medens de store Sammenslutninger, Kartellerne, som derigennem kan holde en vis Prishøjde, kan indkøbe i stor Stil, dem vil den højtærede Minister ad den Vej ikke kunne komme til Livs; thi hvis det skulde lykkes, vilde han opnaa at dræbe de smaa, hvilket dog vel ikke kan være hans Hensigt.

Vi lever ganske vist i Organisationernes Tidsalder, i en Tid, hvor frie Forhold har trange Kaar, ikke mindst ved Socialdemokratiets Virksomhed; men jeg tror dog, at der er saa stærke Kræfter i vort Folk, som vil virke med til at holde tilbage her og virke hemmende her, saa det skulde være muligt, hvis det kunde lykkes at finde en Form derfor, virkelig at naa frem til en Begrænsning af eller en Standsning af den Bevægelse, vi i de sidste Aartier har gennemlevet,

og sikre den enkelte en større Erhvervsfrihed end den, han for Øjeblikket har. Lykkes dette, tror jeg, vi ad den Vej naar til den bedste og den eneste mulige Prisregulering, og jeg haaber, som jeg sagde i Forgaars, at vi fra Venstre meget snart skal kunne kalde paa alle Kræfter, der vil være med i Arbejdet for en saadan Fremtid.

Lange: Den højtærede Statsministers Hovedargument for Berettigelsen af det Forslag, vi her behandler, og hans Hovedargument mod de Betragtninger, jeg har fremsat imod det, var jo det, at Frikonkurrencen overhovedet ikke eksisterede. Dette er urigtigt; den frie Konkurrence eksisterer i hvert Fald paa et stort Antal Omraader. Men selv om man vilde mene, at Prisaftaler beherskede hele vort Erhvervsliv, da er det slet ikke det, man søger at komme til Livs gennem dette Forslag. Her tales kun om Avancer; og indenfor den samme Prisaftale vilde man, hvis man vilde foretage de her foreslaede Undersøgelser, komme til det Resultat, at der var Virksomheder, som havde en meget lille Avance, og andre, der maaske havde rigelig Avance. Det, man vilde naa, det var ikke det, man tilsigtede; man vilde naa det, som man altid naar, naar man vil komme ind paa at lægge en Maksimalpris, at man fremmer den daarlige Produktion og de dyre Indkøb.

Men jeg vil gerne spørge den højtærede Statsminister, der siger, at Frikonkurrence ikke eksisterer: Eksisterer der ikke Konkurrence mellem Andersbevægelsen og de frie Erhverv? Den højtærede Minister synes i denne Forbindelse slet ikke at kende noget til Andersbevægelsen eller tillægge den nogen som helst Betydning. Men i en anden Forbindelse lægger den højtærede Minister den allerstørste Vægt paa Andersbevægelsen. Naar man taler om, at Maksimalpriserne vil nedsætte Produktionen — det har man mange Erfaringer for, det kan der ikke være nogen som helst Tvivl om, at det vil blive Resultatet —, saa siger den højtærede Minister, at saa har man netop Andersbevægelsen; saa vil Andersbevægelsen, hvis Værdene skulde forsvinde, være den store Hjælper, der kunde redde os ud af den vanskelige Situation.

Den højtærede Minister mente ikke, det var rigtigt, naar jeg sagde, at Erhvervslivets Mænd var villige til at give Oplysninger af den Art, man her ønsker; saadanne Oplysninger kunde man slet ikke tænke sig at faa, mente den højtærede Minister. Men et Øjeblik efter siger Ministeren, at han i høj Grad regner paa, at han kan